

que enalteixen Lerma i detracten Ciscar i Antonio Asuncion, dia sí, dia també?

—És que hi ha gent més lermista que Lerma. Cal tenir la bona fe necessària per creure que és així, i que realment hi ha gent que va més enllà del que desitgen els que han planificat l'acció política. I cal refiar-se, també, de la prudència política de la gent a què ens estem referint, i que desitgen

IKONO

«Em van destituir per una discrepància política».

que hi haja una situació més d'unió que de desunió.

No és que m'agrada com estan les coses, que no m'agrada, però crec que és el millor. I el que passa ací pot ser un reflex del que passa en altres àmbits de l'estat.

—Pareix que mirar la política des de fora de la gestió directa li provoca un cert escepticisme.

—Potser és l'edat, ¡ha, ha! Però jo continue dins del partit, i dins dels seus òrgans dirigits. I el que he de fer és opinar molt, cosa que he fet sempre. I si l'opinió ha de suposar la desgràcia, doncs que vinga. No hi renunciaré. I espere que la meua opinió estiga «pel bon camí», i valga la redundància. Podran no donar-me càrrecs, o traure'm els que tinc, però jo continue mantenint el meu dret a opinar i discrepar.

—Per acabar, ¿tenim els polítics que ens mereixem?

—La política, en democràcia, sempre és un espill de la vida. Crec que els polítics que són al front dels partits i de les institucions són els que vol la majoria del poble, i ens n'hem d'alegrar. □

II ASSEMBLEA NACIONAL, DIVIDIDA, A VALÈNCIA I BARCELONA

Tensions a l'MDT

Diuenge vinent a València hi ha convocada la segona part de l'Assemblea Nacional de l'MDT. Un grup de militants, però, ha decidit convocar-ne una altra el mateix dia a Barcelona. És el senyal d'una crisi que enfronta dos sectors. L'oficial, al voltant de les tesis del PSAN, i el crític, format per militants d'Independentistes dels Països Catalans.

A. Maresma

L'MDT neix el març de 1984 a Reus, on té lloc la primera part de l'Assemblea fundacional que conclou el novembre del mateix any a l'Alforja. Com a impulsors d'aquest nou moviment hi ha les organitzacions polítiques IPC i PSAN, com també diferents col·lectius comarcals i independents. A Reus, durant la primera part de l'Assemblea fundacional, l'IPC decideix abandonar el Moviment de Defensa de la Terra, al qual tornarà a ingressar el novembre de 1985.

Mentrestant, l'MDT s'articula a l'entorn de l'estratègia política que el seu dirigent, Josep Guia, concreta en els següents eixos polítics: «Unitat de tota la nació, defensa i suport a la lluita armada, independència a la lluita de classe, entenent que tota lluita d'alliberament nacional comporta una lluita anticapitalista a Europa occidental». Aquesta estratègia aporta un nou llenguatge, més directe, que emfasitza el concepte d'independència.

És l'Onze de Setembre de 1985 quan aquesta estratègia es fa notar al carrer. Tots els mitjans informatius destaquen l'aparició de la violència al carrer durant la Diada nacional. Al 85, però, el moviment que arrela en el carrer, centrat sobretot en les seves actuacions lingüístiques de gran imaginació, és la Crida, i el seu dirigent d'aleshores Àngel Colom. La presència al carrer de l'MDT és minoritària.

La primera manifestació rellevant de l'MDT és per Sant Jordi del 86, amb la consigna «Que se'n vagin». Aplega de 3.000 a 5.000 persones. No hi ha incidents. L'Onze de Setembre

DOMÈNEC UMIBERT

Sector crític de l'MDT.

d'aquest mateix any, però, és quan es comença a valorar la capacitat de mobilització d'aquest grup. Darrere la pancarta negra s'apleguen milers de joves. Poc després, Àngel Colom abandona la Crida, deixant oberts molts interrogants sobre la futura incidència d'aquest moviment. El creixement espectacular de la capacitat de mobilització de l'MDT no correspon, però, a un creixement intern de l'organització. A banda de les seves actuacions s'han dirigit sobretot cap al camp lingüístic, l'oposició als Jocs Olímpics i la defensa dels presos.

L'MDT és implantat a Catalunya Nord, el Principat, les Illes i el País Valencià. La seva organització es basa en les assemblees comarcals i els seus òrgans de funcionament són un únic Secretariat, una única Coordinadora i una única Assemblea per tot el territori nacional.

La capacitat de mobilització de l'MDT ha estat més per consignes que

no pas per la presència d'uns líders clars al seu front. Dels seus integrants, qui més ha destacat durant els últims temps ha estat **Josep Guia**. Coincidint amb aquesta època de creixement, han aparegut les primeres tensions públiques dins l'MDT, arran de la celebració de la seva II Assemblea Nacional. Unes tensions que, segons el sector anomenat crític, articulats a l'entorn de l'IPC, han existit sempre. La polèmica, tal com ha assenyalat la premsa, presenta totes les característiques d'una immediata escissió o trencament.

El primer indicatiu va quedar reflectit a la premsa arran d'un dels atemptats d'ETA a Barcelona. Van sortir dos comunicats en nom de l'organització. L'un del sector anomenat crític condemnava l'atemptat, l'altre del secretariat, deia que no el condemnava. Just el dia de la celebració de la primera part de l'Assemblea Nacional a Barcelona, apareixen a la premsa unes declaracions de dirigents de l'IPC on s'acusava el PSAN d'aliances amb CiU i amb la burgesia.

En aquesta primera part de l'Assemblea, celebrada el mes de novembre a Barcelona, va ser derrotada la ponència oficial presentada pel Secretariat, composta majoritàriament per militants del PSAN, quedant com a guanyadora en fase de discussió la ponència «Per una política independentista de combat», que comptava amb el suport de l'IPC i dels presos de Terra Lliure. Prèviament, els defensors de la ponència oficial havien intentat arribar a un acord amb els de la PIC, per fondre-les, amb l'argument d'evitar tensions i trencament.

El principal motiu de rebuig cap a la ponència oficial, segons els seguidors de la PIC, constituïts ara en sector crític, ve «perquè proposava entre d'altres la formació d'un Front Patriòtic i en general una línia patriòtera, simplificadora, visceralitzant i amb clars tocs feixistitzants, molt allunyada del contingut de la Declaració de principis fundacionals de l'MDT».

Aquest mateix sector opina que el PIC proposa «una línia política oberta i sensible, especialment als sectors socials més combatius. Una línia independentista i de classe, que combini l'acció combativa amb el debat i l'elaboració d'alternatives. A nivell in-

tern, una consolidació organitzativa, reforçant el caràcter assembleari del Moviment i els aspectes de debat i de politització com a base de formació dels militants i de maduració política del conjunt de l'MDT».

La discrepància s'ha vist polaritzada a l'entorn del PSAN i de l'IPC, liderats respectivament per **Josep Guia** i **Carles Castellanos**. Tots dos grups afirmen comptar amb un ampli suport d'independents.

Una vegada celebrada la primera

blicació d'un article on es deia que l'«Havana Club», nom amb el qual s'anomena l'assemblea de l'MDT de la Barcelona Vella —signant de la PIC— estava infiltrada per membres de l'organització Unió de Lucha Marxista-Leninista. Aquesta afirmació va ser desmentida.

Qüestionats tots dos grups sobre quines serien les diferències entre ells, **Josep Guia** ha contestat: «A la nostra, es prioritza la lluita contra els espanyols i els francesos, i a l'altra, és la

Representants del «sector oficial» de l'MDT.

part de l'assemblea, i quan tot feia pensar que el mes de febrer quedaria aprovada la ponència PIC, sorgeix el trencament formal. El sector crític, que proposava la PIC i té el centre neuràlgic d'implantació al Barcelonès, rebutja la decisió presa a la Coordinadora Nacional de celebrar la segona part de l'assemblea el dia 15 a la ciutat de València, convocant una assemblea extraordinària a Barcelona el mateix dia.

Les raons al·legades són la desconfiança: «No hi ha garantia d'un joc net». La Coordinadora Nacional és l'organisme que marca les directrius de l'MDT entre les assemblees nacionals. És composta de representants de les assemblees comarcals. En unes dades facilitades pel Secretariat, ara impugnats pel sector crític, la decisió de fer l'assemblea a València es va prendre per 36 vots a favor d'aquesta ciutat contra 16 a favor de Barcelona.

Durant aquests dos darrers mesos, paral·lelament a aquestes tensions, la revista *El Llamp* ha estat el marc d'una polèmica originada amb la pu-

baralla interna entre catalans i independentistes. Per a nosaltres, no té cap sentit anar sempre fent desqualificacions a tort i a dret entre els nacionalistes catalans. En un país ocupat, amb un perill clar de desaparició, no podem permetre'ns el luxe de perdre el temps amb divisions internes. Cal passar a l'atac en defensa de la terra mitjançant un Front Patriòtic.»

Per la seva banda, a la roda de premsa del sector crític, **J. Cervelló**, **Ermen Llobet** i **Frederic Bentanacs** digueren: «Nosaltres volem reforçar l'aspecte independentista i de classe, potenciant una dinàmica assembleària. Rebutjant la línia simplificadora del sector lligat més al PSAN, perquè potencia actituds primàries sense cap base política, que poden desenvolupar tendències feixistitzants. La línia patriòtera pot ser perillosa. L'MDT ha de ser més polític que les lluites populars. El Front Patriòtic és un intent desesperat de la burgesia. Creiem que s'ha de reforçar el primer punt dels nostres principis que entén l'MDT com a Front Revolucionari». □